

Arrest

nr. 186 115 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2016 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 17 november 2016 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 december 2016 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 4 januari 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2016 werd ingediend door :

[A., R.]

nationaliteit: Pakistan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken. Echter, betrokkene laat na dit verder te specificeren. Het blijft een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid .

Betrokkene haalt aan dat [z]ij een relatie heeft met de heer [R.A.C.]. Ze immers wensen in het huwelijk te treden. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen.

Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Ook wat de vermeende schending van art. 12 EVRM (recht te huwen) betreft, dit vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat dit recht zou geschonden worden. Aan betrokkene wordt immers het recht op huwen niet onzeg[d]."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 4 januari 2016 werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

[...]

Naam, voornaam: [A.R.]

[...]

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

"1.4. In casu zijn de bestreden beslissingen van 16.12.2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd en heeft de verwerende partij de verschillende beginselen geschonden.

Verwerende partij heeft evenwel geen rekening gehouden met een hele reeks factoren.

Verzoekende partij heeft immers een duurzame relatie met zijn aanstaande echtgenote, met wie hij samenwoont.

De verwerende partij was van deze gegevens op de hoogte en neemt niettemin de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan verzoekende partij, wat duidelijk onredelijk en disproportioneel is."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze zijn genomen. Verweerder heeft in de eerste bestreden

beslissing, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens uitvoerig toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Verweerder heeft tevens, in de tweede bestreden beslissing, geduid dat verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een visum. Hij heeft hierbij aangegeven dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing en de stukken van het neergelegde administratief dossier blijkt verder dat verweerder wel degelijk in aanmerking heeft genomen dat verzoekster een relatie heeft met A.C.R., een in België verblijvende vreemdeling met wie verzoekster stelt in het huwelijk te willen treden. Verweerder heeft geoordeeld dat het feit dat verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen niet tot gevolg heeft dat haar familiale banden in België worden verbroken aangezien er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding. Hij heeft hiermee aangegeven een belangenafweging in het raam van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) te hebben doorgevoerd. Hij heeft tevens gesteld dat het feit dat verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren niet impliceert dat haar het recht om te huwen wordt ontzegd. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder zou hebben nagelaten in aanmerking te nemen dat zij een duurzame relatie heeft met haar aanstaande echtgenoot met wie zij samenwoont en het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve werd miskend.

Door voorts aan te geven dat zij niet akkoord gaat met de door verweerder genomen beslissingen maakt zij niet aannemelijk dat deze laatste het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden. De Raad dient er daarenboven op te wijzen, dat nu niet blijkt dat in casu meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag van toepassing zijn, verweerder, gelet op de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt en diende over te gaan tot het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan dan ook niet nuttig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Deze beginselen van behoorlijk bestuur laten verweerder immers niet toe af te wijken van een wettelijke norm.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM en van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag).

Zij stelt het volgende:

“Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Recht te huwen

Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's

lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. De bestreden beslissingen zijn echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat zijn van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissingen zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de volgende elementen maakt verzoekende partij minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijk en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekende partij en zijn partner ondergaan:

- verzoeker heeft een duurzame relatie met haar aanstaande echtgenoot, die de Belgische nationaliteit heeft,*
- er is voorlopig nog geen geplande huwelijksdatum, ondanks alle huwelijksdocumenten werden binnengebracht*

Verwerende partij kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoeren,

- er is een regularisatieaanvraag ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en deze procedure is nog steeds hangende bij de RVV,*
- het recht om te huwen is een mensenrecht. Op basis van dit mensenrecht is strikt genomen geen legaal verblijf vereist voor het afsluiten van een huwelijk.*

Verzoekende partij is van oordeel dat een vreemdeling zonder verblijfsrecht die in België wil huwen met iemand die een wel een legaal verblijf heeft, niet mag uitgewezen worden. Men zou dan immers zijn of haar recht om te huwen schenden.

Ook is eisende partij van oordeel dat verwerende partij artikel 12 EVRM heeft geschonden.

Deze relatie en het feit dat eisende partij te kennen heeft gegeven met zijn levenspartner in het huwelijk te treden, wordt ook niet betwist door verwerende partij. Deze wordt in de beslissing zelfs niet in twijfel getrokken.

Ook blijkt uit het dossier dat beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn.

In de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd dit artikel ook ingeroepen.

Verzoekende partij stelde hieromtrent dat artikel 12 EVRM kan worden ingeroepen tegen een (dreigende) maatregel tot verwijdering of uitlevering indien men zijn huwelijksplannen voldoende aannemelijk kan maken en van beide partners niet kan worden verwacht om hun huwelijksplannen in het buitenland te realiseren (zie Van Dijk en Van Hoof, De Europese Conventie in theorie en praktijk, derde druk, 497, zaak 7175)."

2.2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat uit voormelde verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Artikel 8 van het EVRM vormt ook geen vrijgeleide om de immigratieregels, die vereist zijn ter bescherming van de openbare orde sensu lato, te miskennen. De bestreden beslissingen hebben ook niet tot gevolg dat het verzoekster en haar partner onmogelijk wordt gemaakt om in België een gezinsleven tot stand te brengen. Verweerder heeft uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekster in de mogelijkheid is om een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd in te dienen via de reguliere procedure en zij weerlegt ook verweerders vaststelling niet dat zij niet heeft aangetoond dat haar partner haar niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst. Aangezien de bestreden beslissingen geen einde stellen aan enig bestaand verblijfsrecht kan

niet worden besloten tot het bestaan van een inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekster en zij maakt ook niet aannemelijk dat er in voorliggende zaak enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Voorts moet worden benadrukt dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming tegen uitwijzing biedt wanneer concrete huwelijksplannen kunnen worden aangetoond en wanneer deze redelijkerwijze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (cf. ECRM 12 juli 1976, nr. 7175/75, X./Duitsland). Verzoekster bewijst niet dat zij reeds formele stappen ondernam om effectief in het huwelijk te treden met A.C.R. en brengt ook geen gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het niet mogelijk zou zijn om eventuele huwelijksplannen te verwezenlijken in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 12 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.3. Waar verzoekster nog aangeeft dat zij van oordeel is dat artikel 23 van het BuPo-Verdrag is geschonden, moet worden opgemerkt dat deze verdragsbepaling niet uitsluit dat de nationale wetgever de uitoefening van het recht om te huwen en een gezin te stichten regelt en dat zij niet aannemelijk maakt dat het bestuur de nationale wetgeving incorrect heeft toegepast.

Een schending van artikel 23 van het BuPo-Verdrag blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de *“Omzendbrief betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is”*.

Haar betoog luidt als volgt:

“De omzendbrief bepaalt onder meer het volgende:

« B. De opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd of wordt afgeleverd aan een illegaal verblijvende vreemdeling, indien die vreemdeling aangifte heeft gedaan van zijn huwelijk met een Belg of een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.

Indien een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd of wordt, in het Rijk in het huwelijk wil treden met een Belg of met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, zal de Dienst Vreemdelingenzaken niet overgaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of nog tot het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek, waarbinnen het huwelijk dient te worden voltrokken, indien aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- de vreemdeling beschikt over een geldig identiteitsbewijs, in de zin van artikel 64, § 1, 2° van het Burgerlijk Wetboek;*
- de ambtenaar van de burgerlijke stand bevestigt dat de huwelijksaangifte werd ingeschreven in het register van de aangiften.*

De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zal echter niet worden opgeschort indien het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op basis van artikel 7, eerste lid, 3° tot 11° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. »

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat dus niet meer over tot de gedwongen uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd of wordt afgeleverd aan een persoon zonder wettig verblijf, indien deze aangifte deed van een huwelijk met een Belg of een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden of vestiging. Deze opschorting geldt tot aan de dag volgend op

de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering van de huwelijksvoltrekking of tot het verstrijken van de termijn waarbinnen het huwelijk dient voltrokken te worden.

De verwerende partij heeft evenwel de omzendbrief niet nageleefd.

Zij heeft immers ten aanzien van verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, terwijl zij op de hoogte was van het geplande huwelijk.

Niettemin heeft zij het bevel gegeven om het land te verlaten.

Zij heeft geen rekening gehouden met het geplande huwelijk.

Zij heeft de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opgeschort « tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of nog tot het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek, waarbinnen het huwelijk dient te worden voltrokken ».

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat aan te tonen op welke wijze de omzendbrief waarnaar zij verwijst dwingende regels kan toevoegen aan de wet en hoe deze in voormelde omzendbrief vervatte onderrichtingen juridisch afdwingbaar kunnen zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627). Omzendbrieven die aan administratieve overheden zijn gericht en die richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten hebben in regel geen enkel bindend karakter, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan op zich niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissingen door enige onwettigheid zijn aangetast.

Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat de passage uit de omzendbrief waarnaar verzoekster verwijst betrekking heeft op *“de opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd of wordt afgeleverd aan een illegaal verblijvende vreemdeling”* en niet op het nemen van deze beslissing.

Het derde middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK